

Žabja pesem.

Bilo je oni čas, ko se je dramila pomlad in ko je v naravi vstajalo novo življenje.

Na vasi so umirali poslednji glasovi ubrane fantovske pesmi.

Stari Geržinovec se je nekam pozno vračal s sejma in je glasno moževal sam s seboj:

»Presneto, znajo pa! Seveda, saj znajo lahko. Instrumente imajo, da se uče na njih, pa note poznajo, pa še učitelj jih uči. Kako je bilo pa včasih? Harmonika se je zadirala, in mi smo kvakali ob njej kakor žabe v mlaki. Res, kakor žabe v mlaki. Dobro sem povedal! Hahaha!«

Kakor žabe v mlaki...

Slišala je to žaba, ki je ravno to leto dobila pravico, da sme s svojim izbornim glasom sodelovati v mlaškem žabjem zboru, in zazeblo jo je v dnu mrzlega žabjega srca.

Kakor žabe v mlaki...

In sklenila je žaba: »Tudi v našem zboru moramo ragljati — oprostite! — peti po notah! Naj stane, kar hoče, pa biti mora!« In zarila se je globoko v blato, tako globoko kakor še nikoli v svojem življenju. Ali od sramote, ali kali?

Nov svet je naenkrat vstal pred njo. Svet, sicer kakor zgoraj, samo ljudje so bili drugačni.

»Kdo si pa ti, mali možek, kdo?« je zakvakala žaba.

»Kdo! Palček sem. Cigumigu mi pravijo. In to je naša dežela. Kdo pa si ti, meh čudni?«

»Žaba sem. Prišla sem z zemlje. Krasen pevski zbor imamo tam. Samo premalo učen je. Eno samo pesem zna. Lepa pa je. A tam gori pravijo, da je vsaka pesem le en čas lepa. Pa so začeli godrnjati čez naš

zbor. Možek, povej mi, ali znaš ti peti? Ali poznaš note? Ali veš, kje bi dobil naš zbor dobrega učitelja za petje? Povej mi, če kaj veš!»

»Peti znam in tudi godbo znam poučevati. Daleč naokoli sem prvi učitelj za petje in za godbo v naši deželi. Vsi, ki me poznajo, me hvalijo —«

»Dobro bo, možek! Ali bi bil tako prijazen, da bi še mene naučil, kar ti znaš? Ves naš rod ti bo na veke hvaležen.«

»Te bom pa naučil. Saj smo palčki dobri ljudje. Postrežljivi. Kdaj bova pa začela? Ali takoj?«

»Najrajši še danes.«

Žaba je potem prihajala skozi leto in dan k palčku Cigumiguju k pevskim vajah. O mraku sta se učila na note; ko se je pa znočilo, sta po notah predelano tvarino poskušala na pamet, dokler jima ni prišel povedat blede mesec, da je tudi zanju že čas, da gresta k počitku.

Minilo je leto dni. Žaba je znala veliko. Prerila se je spet skozi blato in prišla do svojih, ki so že dolgo jokali za njo. Povedala je, kje je bila in kako se je

učila in kako bo zanaprej tudi žabje petje drugačno in ne več tisto dolgočasno kvakanje in regljanje:

»Kvak, kvaaa —«

Več pa ni mogla. Štorklja jo je zgrabila, in po njej je bilo. Zato žabe še danes ne znajo drugega kakor:

»Rega, rega, kvak, kvaaa —«

J. E. Bogomil:

Dve luči.

9. Po smrti.

Nad tristo let že spavata sveta mladeniča Stanislav in Alojzij smrtno spanje doli v večnem Rimu. Smrt! Par desetletij se človeka še spominjajo prijatelji in znanci, potem pa zagrne njegov spomin črna zavesa minljivosti in pozabe.

Spomin na svetega Stanislava pa še živi, in ime svetega Alojzija ni še zamrlo na človeških ustnicah. Dokler bo živel človeški rod, bo živel tudi spomin na ta dva sveta mladeniča.

Komaj je mladi Stanislav zatisnil zemeljske oči, že so se mu začeli priporočiti zlasti njegovi bližnji rojaki, Poljaki. Zgodovina nekdanjega poljskega kraljestva nam priča, koliko je sveti Stanislav pomagal svojim Poljakom v bojih zoper Turke, Kozake in Tatare. Bolniki so se tudi zaupno zatekali k njemu za pomoč. Tako je na njegovo priprošnjo nanagloma ozdravel o. Andrej Uni-